

Sygnatura akt VIII C 625/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego T. B. kwotę 4.512,24 zł (cztery tysiące pięćset dwanaście złotych dwadzieścia cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego T. B. kwotę 1.317 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje zwrócić pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. z środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 235,95 zł (dwieście trzydzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem niewykorzystanej części zaliczki.

Sygn. akt VIII C 625/22

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2022 roku powód T. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo

o zasądzenie: kwoty 4.316,19 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego, 122,25 zł z tytułu zwrotu kosztów holowania oraz 73,80 zł za parkowanie, wszystkie kwoty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł

o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 25 lipca 2020 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki F. o nr rej. (...) stanowiący własność R. J.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Po wypadku poszkodowany podjął starania mające na celu wynajęcie auta zastępczego. Samochód ten został wynajęty w dniu 29 lipca 2020 roku i był użytkowany do dnia 27 sierpnia 2020 roku. Jednocześnie wraz ze zgłoszeniem szkody pozwany został poproszony o przesłanie danych podmiotu, który mógłby wynająć poszkodowanemu pojazd. W dniu 5 sierpnia 2020 roku ubezpieczyciel przesłał informację o stawkach najmu, w następstwie czego poszkodowany poprosił o kontakt w celu podmiany auta. Na tę prośbę pozwany nie odpowiedział. Pełnomocnik dodał, że z tytułu najmu została wystawiona faktura na kwotę 5.699,94 zł,

z tytułu holowania faktura na kwotę 325,20, natomiast za parkowanie faktura na kwotę 565,80 zł. W dniu 16 listopada 2021 roku powód wystąpił do pozwanego o zapłatę wskazanych kwot. W odpowiedzi pozwany wypłacił kwotę 1.383,75 zł za najem pojazdu,

492 zł za parkowanie oraz 202,95 zł za holowanie. W zakresie najmu ubezpieczyciel zweryfikował stawkę dobową z kwoty 190 zł brutto do kwoty 92,25 zł brutto, a także okres najmu ze 30 do 15 dni. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że umowne stawki za najem, parkowanie i holowanie miały rynkowy charakter, że szkoda miała całkowity charakter, wreszcie, że powód nabył wierzycelność względem pozwanego w drodze umowy cesji.

(pozew k. 4-8)

W dniu 30 sierpnia 2022 roku referendarz sądowy wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu. Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik nie kwestionując zdarzenia rodzącego odpowiedzialność pozwanego oraz uprawnienia poszkodowanego do skorzystania z pojazdu zastępczego wyjaśnił, że dobową stawkę najmu została zweryfikowana do kwoty 75 zł netto (92,25 zł brutto), po której doszłoby do rozliczenia kosztów najmu w przypadku skorzystania przez poszkodowanego z oferty (...), która została mu przedstawiona. Wskazał, że propozycja ta nie wiązała się z obowiązkiem ponoszenia przez poszkodowanego żadnych dodatkowych kosztów, a działania poszkodowanego powiększające rozmiar szkody nie mogą obciążać zakładu ubezpieczeń. Odnosząc się do okresu najmu podniósł, że pozwany uznał za zasadne 15 dni. Wreszcie na okoliczność kosztów holowania i parkowania pełnomocnik wyjaśnił, że stawki powoda miały wygórowany charakter i zostały zweryfikowane do poziomu cen rynkowych.

(nakaz zapłaty k. 54, sprzeciw k. 59-61)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k. 82-85, protokół rozprawy k. 97-99)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lipca 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki F. o nr rej. (...), którego właścicielem jest R. J.. Z uwagi na zakres uszkodzeń pojazd został odholowany z miejsca zdarzenia na parking powoda.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka R. J. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2022 roku, protokół transportu pojazdu k. 35, okoliczności bezsporne)

W związku z uszkodzeniem auta R. J. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajął samochód marki O. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 110 zł brutto, natomiast cena końcowa 154,47 zł netto/190 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. Początkowo umowa została zawarta na okres do dnia 13 sierpnia 2020 roku. Jednocześnie osoby, o których mowa, zawarły umowę cesji wierzycelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzycelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego/holowania/parkingu w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki F. o nr rej. (...). Przedmiotową wierzycelność cedent przelał na rzecz powoda.

W oświadczeniu do umowy najmu poszkodowany podał m.in., że nie dysponuje odpowiednią kwotą pieniężną, aby naprawić pojazd we własnym zakresie.

W dniu 28 lipca 2020 powód zgłosił szkodę pozwanemu, którego poinformował ponadto, że rozpoczął wynajem pojazdu zastępczego oraz poprosił o przekazywanie wszelkich informacji mających wpływ na ustalenie czasu oraz kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Podniósł, że w przypadku, gdy ubezpieczyciel ma zamiar zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy prosi o jego organizację wraz ze wskazaniem podmiotu, który wynajem może przeprowadzić oraz warunków na jakich najem będzie realizowany (regulamin, OWU). W tym celu poprosił o kontakt przez formularz zgłoszeniowy lub podany numer kontaktowy. Finalnie wskazał, że może przerwać wynajem zastrzegając, że jeśli ubezpieczyciel nie zorganizuje auta zastępczego w ciągu 24 godzin, będzie realizować wynajem na zasadach rynkowych do zakończenia procesu likwidacji szkody.

Pozwany odpowiedział na powyższą wiadomość dopiero w dniu 5 sierpnia 2020 roku, w której to dacie przesłał informację na temat najmu. W jej treści wskazano m.in.: że jeśli poszkodowany zdecyduje się na wynajem pojazdu zastępczego we własnym zakresie (...) może ograniczyć wysokość odszkodowania z tego tytułu do kwoty zgodnej z kosztami jakie (...) ponieśli gdyby sam organizował najem, że w celu organizacji najmu konieczny jest kontakt z infolinią, że wynajęty pojazd powinien być podobnej klasy, co uszkodzony, że dla segmentu C akceptowalna stawka wynosi 75-95 zł netto i jest zależna od długości najmu.

Następnego dnia powód przesłał pozwanemu wiadomość email, w której oświadczył, że poszkodowany ma z nim zawartą umowę najmu do dnia 13 sierpnia 2020 roku, która może jednak zostać rozwiązana po spełnieniu pewnych warunków. W celu uzgodnienia wcześniejszego rozwiązania umowy powód poprosił o kontakt telefoniczny podając jednocześnie numer kontaktowy. Pomimo wyrażonej chęci podmioty auta zastępczego (...) nie odpowiedziało na powyższą wiadomość. W konsekwencji, w dniu 13 sierpnia 2020 roku powód zawarł z poszkodowanym drugą umowę najmu na takich samych warunkach co pierwotna.

(zeznania świadka R. J. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2022 roku, zgłoszenie szkody k. 17-18, wydruk wiadomości email k. 19, k. 22-22v., pismo k. 20-21v., umowa najmu k. 37, k. 38, umowa cesji k. 39, oświadczenie k. 40, z akt szkody: druk zgłoszenia szkody, kosztorys, wycena wartości pojazdu, wycena pozostałości; okoliczności bezsporne)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił, że koszt naprawy samochodu F. przekracza jego wartość, wobec czego zakwalifikował szkodę jako całkowitą.

W dniu 11 sierpnia 2020 roku powód zwrócił do pozwanego z prośbą o pomoc w zbyciu wraku. Tego samego dnia ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że szkoda ma całkowity charakter oraz że przekazał do wypłaty kwotę 800 zł stanowiącą różnicę pomiędzy wartością pojazdu w stanie uszkodzonym a wartością pozostałości. Podana suma miała zostać wypłacona przekazem pocztowym.

W dniu 19 sierpnia 2020 roku R. J. upoważnił powoda do ze złomowania/sprzedazy pozostałości pojazdu F.. W tej samej dacie powód skontaktował się ze wskazaną przez ubezpieczyciela firmą w celu ustalenia terminu odbioru wraku samochodu.

W dniu 20 sierpnia 2020 roku R. J. odebrał przekaz pocztowy na kwotę 800 zł. Pięć dni później poszkodowany pokwitował odbiór 300 zł za sprzedaż wraku.

(wydruk wiadomości email k. 23, k. 27-27v., decyzja ubezpieczeniowa k. 25, upoważnienie k. 26, potwierdzenie odebrania przekazu pocztowego k. 28, pokwitowanie k. 30)

W dniu 16 listopada 2021 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.699,94 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 30 dni, fakturę za holowanie na kwotę 325,20 zł brutto oraz za parkowanie na kwotę 565,80 zł brutto (23 dni x 20 zł netto), wszystkie faktury z terminem płatności do dnia 30 listopada 2021 roku. Pismem doręczonym tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot wynikających z w/w dokumentów księgowych.

W harmonogramie szkody powód wskazał następujące czynności: powstanie szkody (25.07), transport pojazdu (27.07), zgłoszenie szkody (28.07), rozpoczęcie najmu (29.07), przesłanie pisma przez pozwanego (5.08), oględziny (10.08), przesłanie wyceny przez ubezpieczyciela (11.08), nadanie przekazu pocztowego (14.08), otrzymanie przez poszkodowanego awiza w sprawie przekazu, zakończenie parkowania (19.08), odbiór odszkodowania (20.08), zakończenie najmu (27.08).

Decyzją z dnia 23 listopada 2021 roku pozwany powiadomił powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 1.383,75 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz 492 zł brutto z tytułu parkowania. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zweryfikował okres najmu do 15 dni oraz stawkę dobową do kwoty 75 zł netto, za którą proponował zorganizowanie wynajmu pojazdu. W zakresie kosztów parkowania podał, że zaakceptował 20-dniowy okres przechowywania pojazdu.

Następnie, w dniu 24 stycznia 2022 roku pozwany poinformował powoda o uznaniu kosztów holowania w kwocie 202,95 zł, mającej rynkowy charakter.

(harmonogram do szkody k. 15, wydruk wiadomości email k. 31, wezwanie do zapłaty k. 32, faktura k. 33, k. 34, k. 36, decyzja ubezpieczeniowa k. 41-42, k. 43-43v., okoliczności bezsporne)

Uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego wynosił 14 dni i obejmował okres do daty przesłania informacji o sposobie rozliczenia szkody (11 sierpnia 2020 roku), a w przypadku, gdy poszkodowany nie posiadał własnych środków na zakup nowego auta, wynosił 24 dni i obejmował okres do dnia wypłaty odszkodowania (20 sierpnia 2020 roku). Do okresu najmu należy doliczyć 7 dni na zagospodarowanie pozostałości.

Stawki za holowanie pojazdu osobowego w III kwartale 2020 roku mieściły się w przedziale od 2,20 zł do 6,50 zł netto za przejechany kilometr. Koszt załadunku i rozładunku pojazdu wahał się od 50 zł do 150 zł netto za każdą z tych czynności.

Ceny za przechowywanie pojazdów uszkodzonych na terenie Ł. wynosiły we wskazanym okresie czasu od 20 zł do 50 zł netto. Firmy świadczące usługi za przechowywanie w/w rodzaju aut nie stosują abonamentów, nie wiedzą bowiem, jak długo będzie parkowany uszkodzony pojazd.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 104-108)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwot dochodzonych pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego J. S.. Opinia biegłego była rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. W pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydana przez biegłego opinia nie była kwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych). Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 25 lipca 2020 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki F.. Do zdarzenia doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego. Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, jego okres, a także koszty holowania i parkowania uszkodzonego auta.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych

i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia

15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy przypomnienia wymaga, że wraz ze zgłoszeniem szkody powód powiadomił pozwanego o rozpoczęciu najmu pojazdu zastępczego, poprosił

o przekazywanie wszelkich informacji mających wpływ na ustalenie czasu oraz kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, wskazał, że w przypadku, gdy ubezpieczyciel ma zamiar zaoferować poszkodowanemu pojazd zastępczy prosi o wskazanie podmiotu, który wynajem może przeprowadzić oraz o przesłanie warunków takiej oferty. Oświadczył przy tym, że może przerwać wynajem. Finalnie podniósł, że jeśli pozwany nie zorganizuje najmu w ciągu

24 godzin, będzie kontynuować wynajem wg zasad rynkowych do zakończenia procesu likwidacji szkody. W odpowiedzi pozwany przesłał poszkodowanemu standardową informację na temat najmu pojazdu zastępczego, która jednak była bardzo ogólnikowa

i w istocie ograniczała się wyłącznie do wskazania uzasadnionego czasu najmu przy szkodzie i stawek stosowanych przez wypożyczalnię współpracującą z pozwanym. Pozwany nie określił natomiast zasad, na jakich najem by się odbywał. Co relewantne przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter. Zaznaczyć również należy, że wprawdzie pozwany zastrzegł w przesłanej informacji, że zarówno czas najmu, jak i jego koszt podlegają weryfikacji, to jednocześnie zaznaczył, że w przypadku wynajęcia pojazdu na własną rękę może (a więc nie musi) obniżyć wartość przyznanej z tytułu najmu kwoty. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu, w tym taki, który umożliwiałby mu porównanie oferty z warunkami powoda. Powtórzenia wymaga, że powód nie tylko zwrócił się do pozwanego o podanie podmiotu, który mógłby zorganizować samochód zastępczy, ale również poinformował, że sam taki wynajem na rzecz poszkodowanego rozpoczął. Jak wyjaśnił zaś Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać

i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. Sąd ma oczywiście świadomość, że pozwany Zakład (...) nie prowadzi działalności w zakresie wynajmowania pojazdów zastępczych i trudno oczekiwać od niego, aby przedstawiał on poszkodowanemu oferty najmu w rozumieniu Kodeksu cywilnego. Niemniej jednak profesjonalny charakter prowadzonej przez pozwanego działalności ubezpieczeniowej oraz fakt, że proponuje on zorganizowanie auta zastępczego przemawia za uznaniem, że propozycja taka winna zostać sformułowana w taki sposób, aby pozwalała osobom poszkodowanym zorientowanie się co do konkretnych warunków najmu. Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku korzystania z propozycji ubezpieczyciela sprawcy szkody i może wynajmować pojazd na własną rękę. Oczywiście od poszkodowanego należy oczekiwać, że w ramach ustawowego obowiązku współpracy z dłużnikiem (ubezpieczycielem) dokonany przez niego wybór będzie rozważny, ekonomicznie uzasadniony, aby jednak poszkodowany mógł takiego rozważnego wyboru dokonać musi mieć on realną możliwość porównania oferty

ubezpieczyciela z innymi, mającymi charakter rynkowy, nie zaś z hipotetyczną ofertą, co do której pozwany wskazał, że przewiduje takie

a nie inne warunki. Tymczasem „propozycja” pozwanego takiej możliwości nie dawała.

W niniejszej sprawie R. J. został zatem pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności w zakresie stawki dobowej za najem oraz opłat dodatkowych. Dodatkowo uwypuklenia wymaga, że informację na temat najmu pozwany przesłał dopiero w dniu 5 sierpnia 2020 roku, a więc ponad tydzień po tym, jak został powiadomiony o szkodzie i o wynajmowaniu auta przez poszkodowanego. Niespornie zatem postępowanie pozwanego cechowała duża opieszałość. Co relewantne pomimo przesłania ogólnikowej informacji na temat najmu poszkodowany, choć łączyła go umowa najmu z powodem zawarta na czas oznaczony (do dnia 13 sierpnia 2020 roku) wyraził chęć podmiany pojazdu i w tym celu poprosił o kontakt ze strony ubezpieczyciela, aby ustalić szczegóły tej operacji. Pomimo wyrażonej przez poszkodowanego woli pozwany całkowicie zignorował w/w prośbę i nie podjął jakiegokolwiek kontaktu mającego na celu podstawienie innego pojazdu. Powyższe pokazuje, że to nie poszkodowany, a sam pozwany swoim zachowaniem przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody. Co więcej, zdaniem Sądu inercja pozwanego daje podstawę do wniosku, że w rzeczywistości przedstawiona przez niego „propozycja” najmu miała pozorny charakter. W istocie bowiem, pomimo wiedzy na temat wynajmowania samochodu przez poszkodowanego i jego postawy, która przejawiała się

w chęci podmiany auta, (...) nie przedsięwzięło jakiegokolwiek działania, które doprowadziłoby do skrócenia najmu u powoda. Takie zachowanie uznać należy nie tylko za nieprofesjonalne, ale przede wszystkim za niełojalne wobec poszkodowanego. Finalnie odwołując się do stanowiska Sądu Okręgowego w Łodzi wyrażonego w wyroku z dnia 29 kwietnia 2019 roku (XIII Ga 1307/18, L.) wskazać należy, że w sytuacji, w której poszkodowany najmuje pojazd zastępczy na wolnym rynku i najem ten jest udokumentowany, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar dowodu, że taka stawka jest nierynkowa i zawyżona (tak również SO w Łodzi w wyroku z dnia 22 lipca 2019 roku, XIII Ga 1543/18, L.). Powinności tej pozwany nawet nie starał się sprostać.

O czym była mowa pozwany kwestionował również okres najmu. Rozważania w tym zakresie rozpocząć należy od przypomnienia, że zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2020/3/28). Stanowisko to zostało podtrzymane także w późniejszych uchwałach. Jako przykład można przytoczyć uchwałę z dnia z dnia 22 listopada 2012 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), na gruncie której wyrażono pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna. W ocenie Sądu nie sposób podzielić przy tym zapatrywania, że poszkodowany winien rozpocząć naprawę uszkodzonego pojazdu, czy też nabyć nowy samochód przed otrzymaniem od ubezpieczyciela informacji o przyjęciu odpowiedzialności za szkody, czy też wypłatą świadczenia. Powyższe wymagałoby bowiem angażowania przez poszkodowanego własnych środków pieniężnych bez gwarancji, że wydatek taki zostanie

w przyszłości zrefundowany w całości przez ubezpieczyciela. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy

w Ł. w wyroku z dnia 24 marca 2017 roku (XII Ga 811/16, L.), „zasadniczo uprawnienie do korzystania z pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu od pierwszego dnia wystąpienia szkody i trwa do czasu zakończenia naprawy lub wypłaty odszkodowania. Podkreślić należy, że do momentu podjęcia przez ubezpieczyciela decyzji o sposobie likwidacji szkody i wypłaty odszkodowania, poszkodowany nie ma obowiązku podejmowania kategoriycznych decyzji co do losów uszkodzonego pojazdu jak

i „kredytowania” z własnych środków pieniężnych kosztów ewentualnej naprawy, czy też zakupu nowego samochodu” (tak również SO w Łodzi w wyroku z dnia 24 marca 2017 roku, XIII Ga 980/16, L.). W realiach rozpoznawanej sprawy poszkodowany nie dysponował środkami na zakup nowego pojazdu, co wprost wynika ze złożonego przez niego oświadczenia (k. 40). Jednocześnie w sprawie niesporne jest, że R. J. odebrał przekaz pocztowy

na kwotę 800 zł, stanowiącą wypłatę odszkodowania, w dniu 20 sierpnia 2020 roku, a cenę za wrak pojazdu, w sprzedaży którego pośredniczył pozwany, w dniu 25 sierpnia 2020 roku. W takim stanie rzeczy, na co zwrócił uwagę biegły w opinii, cały okres najmu był zasadny, które to stanowisko Sąd w pełni podziela. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że pozwany nawet nie starał się wykazać, że poszkodowany mógł realnie odebrać przekaz pocztowy wcześniej. Z twierdzeń powoda, które nie zostały podważone przez (...) wynika, że poszkodowany otrzymał awizo pocztowe w dniu 19 sierpnia 2020 roku, wobec czego zgłoszenie się do placówki pocztowej dzień później nie może być postrzegane jako działanie zawinione. Uwypuklenia wymaga również, że dopiero z datą sprzedaży pozostałości można mówić, że poszkodowany otrzymał pełną kwotę odszkodowania, która umożliwiła mu podjęcie działań zmierzających do nabycia nowego pojazdu. Nastąpiło to zaś w dniu 25 sierpnia 2020 roku, a więc zaledwie 2 dni przed zdaniem samochodu zastępczego. Nie sposób zatem stawiać poszkodowanemu zarzutu, że bezpodstawnie wydłużył okres najmu.

Reasumując Sąd uznał, że poszkodowany był uprawniony wynająć pojazd zastępczy za stawkę dobową 154,47 zł netto przez okres 30 dni, co daje kwotę 5.699,94 zł brutto.

Po uwzględnieniu sumy wypłaconej przez pozwanego – 1.383,75 zł, do dopłaty pozostaje dochodzona pozwem suma 4.316,19 zł.

Sąd uznał ponadto, że poszkodowany był uprawniony do parkowania pozostałości pojazdu przez okres i za stawkę wskazane w wystawionej przez powoda fakturze.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że stosowana przez powoda dobową stawkę za parkowanie (20 zł netto) nie tylko mieściła się w granicach stawek obowiązujących

w III kwartale 2020 roku na terenie Ł. w odniesieniu do pojazdów powypadkowych, ale była też stawką najniższą, co wprost wynika z opinii biegłego. Jak wyjaśnił przy tym biegły, w przypadku pojazdów powypadkowych nie znany jest ogólnie okres parkowania, wobec czego podmioty oferujący możliwość ich przechowywania nie stosują abonamentów miesięcznych, a stawki dobowe. Odnośnie samego czasu parkowania przypomnienia wymaga, że zakończyło się ono w dniu 19 sierpnia 2020 roku, a więc jeszcze przed zbyciem wraku uszkodzonego samochodu, wobec czego brak jest przesłanek, aby uznać go za zawyżony. Skoro więc koszt parkowania wyniósł 565,80 zł, a pozwany wypłacił z tego tytułu 492 zł, to dopłaty pozostaje suma 73,80 zł.

Wreszcie powód był również uprawniony do żądania zwrotu kosztów holowania pojazdu. Przypomnienia wymaga, że samochód marki F. nie był jezdny po szkodzie i został odholowany na parking strzeżony. Jednocześnie, co wynika z opinii biegłego, stawki holowania przyjęte przez powoda, zarówno w odniesieniu do stawki za przejechany kilometr, jak i za załadunek/rozładunek, miały rynkowy charakter. Co warte podkreślenia i w tym przypadku stawki ujęte w fakturze nie miały charakteru stawek maksymalnych (te wynosiły: za przejechany kilometr 6,50 zł netto, a powód przyjął 4,70 zł netto oraz za załadunek/rozładunek po 150 zł za każdą z tych operacji, a powód przyjął 100 zł netto). Dopłata za holowanie wynosi więc 122,25 zł (powód wystawił fakturę na kwotę 325,20 zł, którą pozwany uznał do kwoty 202,95 zł).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.512,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie termin wymagalności świadczenia wynikał z wystawionych przez powoda faktur, przy czym powód żądał odsetek od dat późniejszych.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.317 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu – 400 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Ponadto Sąd nakazał zwrócić pozwanemu z środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 235,95 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.